

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Riverside Development s.r.o.**,
sídlem Janáčkovo nábřeží 478/39, Smíchov, Praha 5
zastoupen Mgr. Ludvíkem Matouškem, advokátem
se sídlem Kovářská 549/12, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 18. 7. 2023, č. j. MK 39716/2023 OLP

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 18. 7. 2023, č. j. MK 39716/2023 OLP a rozhodnutí ministerstva kultury ze dne 17. 10. 2022, č. j. MK 53770/2022 OPO, sp. zn. MK-S7359/2022 OPP, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 19 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ludvíka Matouška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí ministerstva kultury (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 10. 2022, č. j. MK 53770/2022 OPP, jímž bylo podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) určeno, že kulturní památkou je celý činžovní dům č. p. 126, který je součástí pozemku parc. č. 845, k. ú. Malá Strana, (ul. Janáčkovo nábřeží 126/63), obec a okres Praha, kraj Hlavní město Praha (dále jen „dům č. p. 126“), a pozemek parc. č. 845, k. ú. Malá Strana obec a okres Praha, kraj Hlavní město Praha (dále jen „pozemek parc. č. 845“).

II. Průběh správního řízení

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 142 odst. 1 správního řádu určeno, že kulturní památkou evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek (dále jen „Ústřední seznam“ nebo „ÚSKP“) pod rejstříkovým číslem 40359/1-1397, je celý dům č. p. 126 a pozemek parc. č. 845. Ministerstvo takto rozhodlo na základě žádosti žalobce ze dne 23. 6. 2022 o určení právního vztahu, konkrétně o určení rozsahu kulturní památky, tj. zda je památkově chráněn celý dům č. p. 126 nebo pouze průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka. Žalobce měl za to, že chráněno je toliko průčelí, k čemuž odkazoval a argumentoval mj. výpisy z katastru nemovitostí pro parc. č. 845, k. ú. Malá Strana, obec Praha, výpisy z památkového katalogu Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“), dopisem NPÚ ze dne 25. 6. 2021, č. j. NPU-310/49357/2021, sp. zn. 810.1 A/20. Žalobci bylo NPU sděleno, že předmětem výpisu a tedy kulturní památkou je dům č. p. 126 a pozemek 845; současně však bylo sděleno, že „kulturní památka byla zapsána „podle zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, do státního seznamu nemovitých kulturních památek hlavního města Prahy pod pořadovým číslem rejstříku 1397 - čp. 126, Průčelí obyt. domu s plastikami J. V. Myslbeka dne 22. 12. 1964.“
3. Žalobce dále tvrdil, že byl dům č. p. 126 od 3. 5. 1958 do 22. 12. 1964 považován za památku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále jen „zákon o kulturních památkách“ nebo „ZKP“). S ohledem na Usnesení Rady Národního výboru hlavního města Prahy č. 141, ze dne 22. 12. 1964, bylo kulturní památkou „Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka, Vítězná 1“ s podrobnějším popisem této kulturní památky: „Po stranách vstupu atlanti nesoucí arkýř. Sign. Myslbekem 1878. Do nábřeží tři kariatidy. Na klenácích plastické lidské masky. Chráněno průčelí.“ Uvedené usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem. Podle NPÚ kulturní památkou byl celý dům č. p. 126 a pozemek parc. č. 845. K tomu žalobce dále odkázal na rozhodnutí o zápisu do státního seznamu ze dne 12. 11. 1968, čj. Kult/4-2465/68, sp. zn. 457/1. O pozemku parc. č. 845 však nebylo v žádném rozhodnutí ani zmínky. Žalobce je považoval za nicotné, neboť neobsahovalo úřední razítko, podpis oprávněné osoby, odůvodnění nerespektovalo zákonné náležitosti (nebylo zřejmé, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů, které ani nebyly uvedeny, absentovalo uvedení správních předpisů); bylo vydáno ve věci, která již byla pravomocně rozhodnuta právě rozhodnutím z roku 1964. Již na základě posledně zmíněného rozhodnutí

bylo v příslušném seznamu zapsáno Průčelí domu č. p. 126. Rozhodnutí z roku 1968 tedy nemohlo být ani rozhodnutím ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o kulturních památkách. Navíc bylo právně neuskutečnitelné, protože nebylo možno zapsat znovu to, co již zapsáno bylo.

4. Dle žalobce je tak Rozhodnutí o zápisu nezákonné, nicotné, právně neuskutečnitelné. Měla být uplatněna právní fikce dle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“ nebo „ZSPP“), dle které se za kulturní památku mělo považovat pouze „*Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka, Vítězná 1*“, nikoliv celý dům č. p. 136, či snad dokonce celá budova č. p. 136 včetně pozemku. Do *rejstříku státního seznamu nemovitých kulturních památek v kraji Praha, svazku 1., pořadové číslo 1397* bylo totiž zapsáno „*Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka, Vítězná 1*“. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2021, č. j. 10 As 111/2021 – 50.
5. Dále žalobce uvedl, že jeho právními předchůdci navíc došlo ke znehodnocení původní funkce i charakteru budovy v exteriéru a interiéru vnitrobloku. Byla vydána i souhlasná stanoviska umožňující přestavbu domu č. p. 136 na „Hotel Vítězná“. Bourací práce v souvislosti s přestavbou byly již právní předchůdkyní žalobce provedeny. Žalobce je zastavil a požádal o změnu stavby na bytový dům. Žalobce apeloval na zásadu legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu. Jeho záměrem je zachovat a restaurovat památkově cenné součásti domu č. p. 136 a navrátit jej obytné funkci, od roku 1995 tak užíván nebyl. Uvedl, že se při vydávání závazných stanovisek vycházelo pouze z Ústředního seznamu vedeném NPÚ. Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče neměl možnost správního uvážení nad správností a úplností zápisu v Ústředním seznamu, stanovisko magistrátu tak nebylo možné použít. Ze strany NPÚ docházelo ke svévolné změně označení předmětu výpisu z Ústředního seznamu, výpis poskytnutý NPÚ žalobci byl odlišný od výpisu poskytnutého NPÚ ministerstvu. Žalobce poukázal na obdobný případ, kdy jiný činžovní dům na Janáčkově nábřeží, zapsaný pod katalogovým číslem 100052446, byl jednou označen jako „*Činžovní dům, z toho jen: průčelí*“ a podruhé jako „*Činžovní dům*“.
6. Ministerstvo v rozhodnutí poukázalo na rozhodnou právní úpravu, na rozsudky NSS, č. j. 9 As 330/2016 – 198, a č. j. 9 As 397/2018 – 75, a na metodiku evidence kulturních památek. Dle metodických pokynů se za nemovitou kulturní památku považovala skupina budov a přilehlých ploch (nádvoří, parků, zahrad apod.), které tvořily historicky spolu související jednotku. Rozsah památky určený podle parcelních čísel se nezapisoval. Součástí státního seznamu se staly také výstupy z Generální aktualizace, vykonávané v letech 1984 až 1987 za účelem kontroly a zpřesnění údajů Státního seznamu kulturních památek. Rozsah kulturní památky tak nebyl určen pouze jednořádkovým stručným zápisem v rejstříku státního seznamu, ale interpretací všech podkladů shromážděných ve státním seznamu k dané kulturní památce. Ministerstvo vycházelo dále z toho, že stavba a pozemek, na kterém stavba stojí, byly považované za jeden kulturní statek, jemuž náleží ochrana jako kulturní památce, pokud z evidenčních podkladů nevyplývá opak.
7. Kulturní památka „*dům č.p. 126, Průčelí obytného domu s plastikami J.V. Myslbeka – Vítězná 1*“ byla zapsána v souladu se zákonem o kulturních památkách do Státního seznamu dne 22. 12. 1964. Podle § 42 zákona o státní památkové péči se kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek považovaly za kulturní památky podle zákona o státní památkové péči. Skutečnost, že kulturní památkou byl celý dům č. p. 126 prokazoval dle ministerstva dokument Oznámení vlastníkům ze dne 23. 3. 1967, č. j. 1299/67, Rozhodnutí o zápisu, výsledek „Generální aktualizace“ – tzv. jmenný seznam nemovitých kulturních

památek, kdy generální aktualizace probíhala v letech 1984 až 1987. Pokud by bylo zamýšleno chránit pouze průčelí, byla by tato skutečnost jednoznačně uvedena slovy „z toho jen průčelí“, jako například u památkově chráněného objektu „Kořenského č.p. 1055/1“, rejstř. číslo ÚSKP 40384/1- 1412 (dále též „Kořenského č. p. 1055/1“); u domu č. p. 126 je však uvedeno „*Dům č.p. 126 Průčelí s plastikami J.V. Myslbeka*“. Dle ministerstva bylo Průčelí s plastikami J.V. Myslbeka zdůrazněno pro své zcela výjimečné památkové hodnoty a zároveň sloužilo k přesné identifikaci kulturní památky. Dalším důkazem byl „Evidenční list nemovité kulturní památky“. Skutečnost, že byl chráněn i pozemek parc. č. 845, vyplynula z „Výpisu z evidence nemovitostí“ ze dne 15. 12. 1985, a z výpisu z Ústředního seznamu“ ze dne 30. 6. 2022. Podkladem byl dále „snímek z pozemkové mapy“ ze dne 21. 11. 1985. Konečně uvedené vyplývalo ze Zprávy o revizi rozsahu památkové ochrany kulturní památky domu č. p. 126 ze dne 26. 11. 2021, č.j. NPU-310/87652/2021, sp. zn. 810.1, včetně závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 19. 11. 2018, čj. MHMP 1801078/2018, sp. zn. S- MHMP 1085931/2018, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 28. 4. 2020, čj. MHMP 611567/2020.

8. Dle ministerstva nebylo rozhodnutí z roku 1964 podle rozsudku NSS č. j. 9 As 330/2016 – 192, relevantním podkladem pro řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu. Toto řízení dle NSS nemohlo sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve Státním seznamu, který existoval k 1. 1. 1988, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Námitky žalobce směřující k přezkumu procesu předcházejícího samotnému zápisu tak neshledalo opodstatněnými. Nebylo možné zpětně přezkoumávat způsobilost podkladu k zápisu. Řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu není řízením o prohlášení či zrušení věci za kulturní památku; posuzovat památkové hodnoty příslušelo pouze orgánům státní památkové péče. Za irelevantní považovalo ministerstvo námitky týkající se jiných památkově chráněných objektů a důkazy vztahující se k památkovým hodnotám a stavebně technickému stavu domu č. p. 126.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a rozklad žalobce zamítnut. Žalovaný ve svém rozhodnutí rekapituloval tvrzení žalobce, následně pak celé odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v rozkladu, obdobně jako v podané žalobě uvedl, že se nedomáhal přezkoumání toho, zda zápis byl proveden v souladu s tehdy účinnými předpisy, měl pouze pochybnost o obsahu (rozsahu) zápisu předmětného objektu v seznamu kulturních památek. Ministerstvo vybrané listiny hodnotilo nesprávně, postupovalo libovolně, kdy je nehodnotilo jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Jeho odůvodnění nesplňuje nároky na obsahové náležitosti; nejsou uvedeny podklady sloužící pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se při hodnocení podkladů řídilo, nebyly vypořádány návrhy, vyjádření a námitky žalobce, ani jeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Byla tak porušena zásada legality podle § 2 odst. 1 správního řádu. Oznámení vlastníkům ze dne ze dne 23. 3. 1967 a potvrzení Obvodního podniku bytového hospodářství (dále též „OPBH“) ze dne 23. 3. 1967 byly dle žalobce pouhým administrativním zjednodušením celé věci; nebylo z nich možno dovozovat, že chráněn má být celý dům č. p. 126 včetně pozemku parc. č. 845. Oba dokumenty reagovaly na rozhodnutí z roku 1964, neměly normativní charakter. Bylo-li ministerstvem hodnoceno rozhodnutí o zápisu z r. 1968, mělo se ministerstvo vypořádat s námitkami žalobce. Samo ministerstvo v minulosti uvedlo, že v řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu lze přihlížet k nicotnosti; v tomto případě tak neučinilo. Uvedeným došlo k porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu. Samo ministerstvo rovněž uvedlo, že k zápisu došlo na základě rozhodnutí z roku 1964. Výsledek Generální aktualizace nevznikl v letech 1984 až 1987;

neboť popisuje stavebně-technické úpravy objektu, které prokazatelně vznikly až po 1. 1. 1988, nemohl být proto v rámci řízení hodnocen. Podklady navíc nebyly datovány. Objekt Kořenského č. p. 1055/1 byl zapsáno jako „č. 1-1412, č.p. 1055, *Průčelí obytného domu*“; dům č. p. 126 byl zapsán jako „č.p. 126 - *Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka, Vítězná 1*“. Mezi zápisy tak není rozdíl, nedává smysl, aby byl rozdíl činěn. Ministerstvo nesprávně hodnotilo Evidenční list nemovité kulturní památky, v popisu památky jsou popsány pouze prvky průčelí. V případě označení objektu pouze číslem popisným se jednalo toliko o zjednodušení zápisu; uvedené nemohlo být projevem rozšiřování rozsahu kulturní památky. Výpis z evidence nemovitostí byl částečným výpisem z listu vlastnictví a nebylo z něj možno vyvozovat údaje pro rozsah památkové ochrany. Výpis z Ústředního seznamu ze dne 30. 6. 2022 byl tím, proti čemu žalobce brojil; jeho nesprávnost vedla k podání návrhu. Snímek pozemkové mapy ze dne 21. 11. 1985 se nevztahoval k předmětu řízení; uvedené nebylo možné odůvodnit tím, že se jednalo o zřejmý omyl v označení objektu. Zpráva o revizi rozsahu památkové ochrany kulturní památky domu neexistovala k 1. 1. 1988. Ministerstvo ignorovalo námitku žalobce ve vztahu k závazným stanoviskům, dle které neměl příslušný orgán památkové péče možnost vlastního správního uvážení nad správností a úplností zápisu v Ústředním seznamu. Dokumenty navíc vznikly po roce 1988. Z historie budovy po 1. 1. 1988 vyplynulo, že po celkové rekonstrukci byla zachována toliko uliční fasáda s průčelím domu. Pokud nebylo rozhodnutí z roku 1964 relevantním podkladem, není pochopitelné, proč by relevantními podklady měly být ostatní dokumenty.

10. Žalobce v rozkladu dále nesouhlasil s tvrzením o irelevantnosti námitek týkajících se jiných památkově chráněných objektů, a důkazů vztahujících se ke stavebně technickému stavu domu č. p. 126. Žalobce je uváděl v souladu se zásadou legitimního očekávání, která byla ministerstvem porušena. Důkazy vztahující se k památkovým hodnotám a stavebně technickému stavu předmětného objektu byly klíčovými. Na jejich základě a při porovnání jejich obsahu s údajným výsledkem Generální aktualizace bylo zcela zřejmé, že tento údajný výsledek nemohl vzniknout v letech 1984 - 1987, jak uvedlo ministerstvo, ale až po roce 1990. S námitkami žalobce se ministerstvo nevypořádalo ani implicitně. Ministerstvo se nevypořádalo ani s tím, že v žádném rozhodnutí nebyl pozemek uveden. Nepřihlédlo k nicotnosti rozhodnutí z roku 1968. Nevypořádalo argument, že postupem doby došlo ke zjednodušení označení zápisu. Zásada legitimního očekávání byla porušena i tím, že jiné, přesně specifikované objekty byly chráněny pouze z části (průčelí), ačkoliv byly zapsány na základě stejného podkladu a jejich zápis byl ke dni 1. 1. 1988 stejný (či obdobný) jako v případě předmětného objektu. Správní orgán neprovedl klíčové důkazy (zejména *Doplnění Stavebně historického průzkumu se zaměřením na zadní trakt a dvorní fasádu, ze dne 18. 3. 2021, zpracovala Jitka Musilová*). Podstatným pro celou věc byl zápis „*dům č. p. 126 – průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka*“, který nebylo možno extenzivně rozšiřovat na základě pochybných důkazů.
11. Žalovaný rozklad posoudil a zejména uvedl, že ministerstvo shromáždilo veškeré potřebné podklady, na základě jejich řádného vyhodnocení dospělo k závěru, jenž byl dostatečně odůvodněn. Bylo prokázáno, že předmětná nemovitost byla zapsána do Státního seznamu před 1. 1. 1988; byla považována za kulturní památku a jako kulturní památku zaevidovanou do Státního seznamu ji bylo možno jednoznačně identifikovat. Žalovaný konstatoval, že jsou rozkladové námitky totožné se žádostí, proto ohledně jejich vypořádání odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2020, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, a nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný považoval za přezkoumatelné, vystavěné na uceleném

argumentačním systémem, který byl dostatečný, nebylo nutno vypořádat každou námitku žalobce. Řízení dle § 142 správního řádu není řízením, jež by řešilo vyhodnocování památkových hodnot v předmětné věci; posuzuje se v něm správnost a zákonnost všech správních aktů a úkonů, na základě nichž došlo k zápisu památky do Ústředního seznamu. Není řízením o prohlášení věci za kulturní památku, ale o řízení o určení rozsahu kulturní památky a prověření zákonnosti zápisu kulturní památky do Ústředního seznamu.

12. Žalovaný dále znovu odkázal na rozsudky NSS č. j. 9 As 330/2016 – 192, a č. j. 9 As 397/2018 – 75, v souladu s nimi ministerstvo postupovalo podle tehdejší metodiky evidence kulturních památek a Vyhlášky č. 116/1959 Ú.l. (dále též „prováděcí vyhláška č. 116/1959 Ú. l.“). Ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím žalovaný argumentoval GA a tím, že stavba a pozemek, na kterém stavba stojí, byly považované za jeden kulturní statek, jemuž náleží ochrana jako kulturní památce, pokud z evidenčních podkladů nevyplýval opak. To, že se památková ochrana vztahovala na celý dům č. p. 126, vyplývalo také z oznámení vlastníkům, z Rozhodnutí o zápisu, a z výsledku Generální aktualizace. Dokument vycházející z Generální aktualizace, tzv. Základní schémata, vzniklý mezi lety 1984 až 1987, jednoznačně uvedl rozsah ochrany k celému domu č. p. 126. To vyplývalo i ze jmenného seznamu nemovitých kulturních památek.
13. Žalovaný shodně s ministerstvem argumentoval, že pokud by bylo zamýšleno památkově chránit pouze průčelí, byla by tato skutečnost jednoznačně uvedena slovy: „z toho jen průčelí“; tak je uvedeno například u památkově chráněného objektu „Kořenského č.p. 1055/1“. U domu č. p. 126 bylo uvedeno „Dům č.p. 126 Průčelí s plastikami J. V. Myslbeka“. Průčelí s plastikami J. V. Myslbeka bylo zdůrazněno pro zcela výjimečné památkové hodnoty a zároveň sloužilo k přesné identifikaci kulturní památky. Také žalovaný odkázal na Evidenční list nemovité kulturní památky a uplatnil stejné domněnky jako ministerstvo o možných chybách v zápisu, ve shodě s ministerstvem poukázal i na zprávu o revizi rozsahu památkové ochrany kulturní památky domu č. p. 126, a závazná stanoviska. Ani dle žalovaného nebylo rozhodnutí z roku 1964 relevantním podkladem dle rozsudku NSS, č. j. 9 As 330/2016 – 198. Žalovaný totožně jako ministerstvo popsal smysl a účel řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu, z uvedených důvodů rozklad zamítl.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce v žalobě rekapituloval průběh správního řízení. V obsáhlé žalobě namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost obou správních orgánů. Shodně jako v žádosti popisoval stavební úpravy a změny domu č. p. 126, stejně tak jako plánovanou přestavbu domu č. p. 126 na hotel a následně na bytový dům. Dále argumentoval obdobně jako v podaném rozkladu, jak bylo v podrobnostech uvedeno shora.
15. V prvním žalobním bodě namítal nerespektování lhůt pro vydání rozhodnutí.
16. Ve druhém žalobním bodě tvrdil nesprávné právní posouzení věci. Ve věci samé existovaly listiny osvědčující až protichůdné závěry o tom, v jakém rozsahu věc byla či nebyla ke dni 1. 1. 1988 zanesena do Státního seznamu. Konstatoval, že nikdy neusiloval o zpětný přezkum toho, zda byl zápis památky do Státního seznamu proveden v souladu s tehdy účinnými předpisy. Účelem řízení bylo pouze zjištění, v jakém rozsahu byl dům č. p. 126 chráněn.
17. Žalobce dále argumentoval fakticitou stavu (tj. stavební úpravy a změny domu č. p. 126 jak uvedeno v žádosti). Úvahy o rozsahu památkové ochrany a interpretace listin se měly odvíjet

od původního zápisu z roku 1964. Další listiny, z nichž žalovaný vycházel, neobsahovaly odůvodnění, nevznikly v rámci formalizovaného procesu, byly nepodepsané, nedatované. Nebylo možné mechanicky najít v listině slovo „dům“ a dospět k závěru, že byl chráněn celý dům, pokud jiné listiny uváděly ochranu pouze ve vztahu k průčelí.

18. Za zcela nesprávnou žalobce považoval tezi, že stavba i pozemek, na které stavba stojí, byly jedním kulturním statkem, jemuž náležela ochrana jako kulturní památce, pokud z evidenčních podkladů nevyplýval opak.
19. Podle žalobce blíže nespecifikovaná tehdejší metodika postrádala závaznost obecného právního předpisu, nebyla součástí spisu, ani provedena k důkazu.
20. Žalobce považoval za absurdní argument „*Průčelí s plastikami J. V. Myslbeka je zde zdůrazněno pro své zcela výjimečné památkové hodnoty a zároveň slouží k přesné identifikaci kulturní památky.*“ Pokud byla památka identifikována číslem popisným, bylo absurdní tvrdit, že existovala potřeba ji identifikovat konkrétním architektonickým prvkem.
21. Žalobce měl za to, že ve vztahu k domu č. p. 126 byl rozsah ochrany zapsán „č.p. 126 – průčelí obytného domu“. Pokud byl rozsah ochrany takto popsán ve vztahu k předmětné nemovitosti, je zřejmé, že důvodem bylo odchýlení se od běžného označení jen číslem popisným; záměrem bylo chránit pouze specifikované prvky, nikoli celý dům č. p. 126. Pozdější zjednodušování (namísto rozsahu památkové ochrany bylo používáno pouze označení či umístění objektu) nemohlo bez dalšího rozšířit rozsah památkové ochrany a vést ke změnám, které by znamenaly vyšší památkovou hodnotu.
22. Dle žalobce žalovaný účelově hodnotil obsah jím účelově vybraných listin, a tyto nesprávně interpretoval. Kulturní památka byla zapsána na základě rozhodnutí z roku 1964 jako „*průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka, Vítězná 1*“ s podrobnějším popisem této kulturní památky – průčelí domu: „*Po stranách vstupu atlanti nesoucí arkýř. Sign. Myslbekem 1878. Do nábrží tři kariatidy. Na klenácích plastické lidské masky. Chráněno průčelí*“. Žádné další zápisy nevznikaly standardizovaným procesem, neobsahovaly dataci, podpis, odůvodnění, kontext. Proto je bylo nutno interpretovat v kontextu vývoje a praxe s ohledem na další zápisy a v kontextu podobných zápisů u jiných kulturních památek.
23. Žalobce dále tvrdil, že skutečný rozměr ochrany nemohl vyplývat z Oznámení vlastníkům, z Rozhodnutí o zápisu, Generální aktualizace – tzv. Základních schémat, výsledku generální aktualizace – tzv. Jmenného seznamu nemovitých kulturních památek, nedatovaného Evidenčního listu nemovité kulturní památky, snímku pozemkové mapy z 21. 11. 1985, výpisu z evidence nemovitostí ze dne 15. 12. 1985, výpisu Ústředního seznamu vydaného NPÚ dne 30. 6. 2022, Zprávy o revizi rozsahu památkové ochrany kulturní památky domu č. p. 126 ze dne 26. 11. 2021.
24. Ve třetím žalobním bodě žalobce tvrdil, že ministerstvo a žalovaný postupovali svévolně, neboť hodnotili pouze jimi vybrané listiny. Zjištění z listin navíc odporovala racionálnímu a logickému uvažování. Listiny interpretoval žalovaný účelově tak, aby dovodil, že v souzeném případě byly obě celé nemovitosti k rozhodnému datu 1. 1. 1988 jasně identifikovanými a zapsanými památkami. Listiny ale měly být interpretovány s ohledem na kontext, další listiny a vzájemnou logickou návaznost. Nebylo možné mechanicky najít v listině slovo „dům“ a dospět k závěru, že byl chráněn celý dům, pokud jiné listiny uváděly ochranu pouze ve vztahu k průčelí. Žalovaný bezdůvodně nehodnotil rozhodnutí z roku

1964 s tvrzením, že je pro řízení nerelevantní. Ve vztahu k Rejstříku Státního seznamu měl žalobce za to, že nelze vycházet jen ze stručného zápisu.

25. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, neboť ministerstvo vycházelo z blíže nespecifikované metodiky, neprovedlo veškeré důkazy navržené žalobcem, bezdůvodně nehodnotilo rozhodnutí z roku 1964 s tvrzením, že je pro řízení nerelevantní. Oba správní orgány se nevypořádaly, ani implicitně, se všemi námitkami žalobce, a to ani námitkami ohledně rozporů a nesrovnalostí.
26. V pátém žalobním bodě žalobce brojil proti porušení zásady legitimního očekávání, spočívající v tom, že slova „z toho jen průčelí“ u Kořenského č. p. 1055/1 měla pro ministerstvo jiný význam než „č.p. 126 – průčelí obytného domu“ stran domu č. p. 126. Pokud byl rozsah ochrany takto popsán ve vztahu k předmětné nemovitosti, je zřejmé, že důvodem bylo odchýlení se od běžného označení jen číslem popisným.
27. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí ministerstva zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

28. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný námitky žalobce odmítl a považoval žalobu za nedůvodnou. Uvedl, že řízení před ministerstvem byly shromážděny všechny potřebné podklady, na základě jejich řádného vyhodnocení správní orgán dospěl k závěru, který byl dostatečně odůvodněn. Předmětná nemovitost byla do Státního seznamu zapsána před 1. 1. 1988. Ministerstvo podle § 142 odst. 1 správního řádu důvodně určilo, že kulturní památkou evidovanou v Ústředním seznamu pod r. č. 40359/1-1397, je: a) celý činžovní dům č. p. 126, který je součástí pozemku parc. č. 845, k. ú. Malá Strana (ul. Janáčkovo nábřeží 126/63), obec a okres Praha, kraj Hlavní město Praha; b) pozemek parc. č. 845, k.ú. Malá Strana, obec a okres Praha, kraj Hlavní město Praha.
29. Námitky uplatněné v žalobě se dle žalovaného shodují s námitkami uplatněnými ve správním řízení, kdy směřují vůči podkladům shromážděným žalovaným a ke způsobu jejich vyhodnocení ministerstvem.
30. Podle žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí vystavěno na uceleném argumentačním systému; jelikož rozkladové námitky byly shodné s tvrzeními v žádosti, mohlo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného souhlasnou námitku osvojit. Nebylo přitom nutno vypořádat každou dílčí námitku. K tomuto žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, a nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08. Žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí tak nepovažoval za nepřezkoumatelná.
31. Žalovaný dále poukázal na to, že řízení podle § 142 správního řádu není řízením, které by řešilo vyhodnocování památkových hodnot předmětné věci; posuzovala se v něm správnost a zákonnost všech správních aktů a úkonů na základě nichž došlo k zápisu kulturní památky do Ústředního seznamu. Nejedná se o řízení o prohlášení (či zrušení) věci za kulturní památku, ale slouží zejména pro určení rozsahu kulturní památky a prověření zákonnosti zápisu kulturní památky do Ústředního seznamu. V daném řízení přitom bylo nutno posuzovat skutečnosti v rozsahu kritérií stanovených rozsudky NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 – 192, a ze dne 27. 2. 2020, č. j. 9 As 397/2018 – 75, konkrétně zda existoval zápis ve státních seznamech kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, zda došlo k provedení zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů, zda došlo k zápisu věci jako kulturní

památky a zda je dána možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně dobrovolných listin. K důkazům, vztahujícím se k památkovým hodnotám, stavebně technickému stavu, k provedeným či plánovaným rekonstrukcím a přestavbám domu č. p. 126, ministerstvo nepřihlédlo pro jejich irelevantnost. Předmětné řízení není řízením o posuzování památkových hodnot věcí, tj. neposuzují se ani případné ztráty památkových hodnot věcí prohlášené za kulturní památku. Za irelevantní žalovaný považoval námitky stran jiných památkově chráněných objektů, které nebyly předmětem řízení.

32. Metodika určení rozsahu kulturní památky byla dle žalovaného aplikována v souladu s judikaturou NSS. Stavba i pozemek, na němž stavba stojí, jsou považovány za jeden kulturní statek, jemuž náležela ochrana jako kulturní památce, pokud z evidenčních podkladů nevyplýval opak. Skutečnost, že má být chráněn celý dům č. p. 126, potvrzoval dokument Pražského střediska státní památkové péče a ochrany přírody nadepsaný jako „Oznámení vlastníkům“ ze dne 23. 3. 1967, č. j. 1299/67, adresovaný na Obvodní podnik bytového hospodářství, Kirovova ul. 13, Praha 5 – Smíchov. V něm je uvedeno „Č.p. 126, ulice Vítězná, Praha 5 – Smíchov“ a Rozhodnutí o zápisu, adresované Obvodnímu podniku bytového hospodářství, Kirovova ul. 13, Praha 5-Smíchov; v tomto bylo jednoznačně uvedeno, že památkově chráněn je celý dům „Dům č.p. 126, Vítězná 1, Praha 5- Smíchov“. Uvedené dále potvrzoval výsledek Generální aktualizace, a dokument z ní vycházející, tzv. Základní schémata, vzniklá mezi lety 1984 až 1987. Relevantním byl i Evidenční list nemovité kulturní památky, kde je v kolonce název uvedeno „obytný dům s plastikami J. V. Myslbeka. Mělo-li být chráněno pouze průčelí, byla by tato skutečnost uvedena jak u objektu Kořenského č. p. 1055/1. V kolonce bližší umístění památky bylo uvedeno Č.p. 126, Vítězná 1, /Janáčkovo nábř. 63/ parc. č. 852 (č. parcely přeškrtnuto – uvedeno chybně, dům stojí na parc. č. 845), v kolonce popis: Nárožní třípatrový dům s novorenesanční fasádou. Po stranách vstupu z Vítězné třídy atlanti nesoucí arkýř. Sign. Myslbek 1878. Do Janáčkova nábreží tři karyatidy. Na klenácích plastické lidské masky, nedatováno. Ochranu celého domu potvrzoval i výpis z evidence nemovitostí z 15. 12. 1985, výpis z Ústředního seznamu a Snímek pozemkové mapy ze dne 21. 11. 1985. V něm je navíc označená celá parcela včetně stavby jako předmět ochrany. Uvedené dále vyplývalo ze Zprávy o revizi rozsahu památkové ochrany kulturní památky domu č. p. 126.
33. Dle žalovaného nemohlo být rozhodnutí z roku 1964 relevantním podkladem pro řízení, neboť nebylo možné zpětně přezkoumávat, zda byl zápis památky ve státních seznamech v souladu s tehdy účinnými právními předpisy. K tomuto žalovaný odkázal na rozsudky NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 – 192, a ze dne 27. 2. 2020, č. j. 9 As 397/2018 – 75.
34. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V. Ústní jednání

35. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
36. Z přednesu zástupce žalobce vyplývalo, že si posouzení otázky rozsahu památkové ochrany domu vyžádal stavební úřad, resp. Odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „OPP“). V domě probíhala od počátku 90. let necitlivá rekonstrukce, kdy byl například vystavěn tubus výtahu, podzemní vestavba uvnitř dvora a další. Z toho se odvíjely úvahy žalobce o tom, že se památková ochrana na vnitřní trakt a pozemek nevztahuje. Uvedl, že v řízení nebyly blíže a logicky vyhodnoceny materiály, naproti tomu jsou tam konstatující

tvrzení, předkládaná jako „pravda“, proto je žaloba tak rozsáhlá. Ministerstvo si některé důkazy osvojilo a zbytek zamítlo nebo se s argumentací nevypořádalo, vybíralo jen informace, které konvenovaly jeho přesvědčení, nedokázalo se vypořádat s námitkami, které žalobce v rámci správního řízení uplatnil tak, že je buď pominulo nebo bez jakéhokoli dalšího konstatování označilo za irelevantní, interpretuje dokumenty ve prospěch širší ochrany. Odůvodnění rozhodnutí ministra je sporé, i proto žalobce předložil vlastní verzi popisu v řízení. Napadené rozhodnutí se jeví jako okopírované z prvostupňového rozhodnutí, na rozkladové námitky nereaguje, zejména na výklad listin a na praxi v jiných případech. Měl za to, že žádost o určení rozsahu kulturní památky je v souladu s dosavadní judikaturou správních soudů a žádal, aby byly jednotlivé listiny a jejich obsah vyhodnoceny a žalobci určeno, v jakém rozsahu objekt podléhá památkové ochraně, neboť od 60. let až do současnosti probíhal dramatický vývoj, kdy bylo památkově chráněno průčelí domu, dle správních orgánů pak celý dům a následně pak i byl v r. 2022 zahrnut i celý pozemek. Takový postup ale nemá v zákoně oporu. Zápisy byly provedeny jako „úřednická otročina“ a pro usnadnění práce, nemá to nic společného s věcným posouzením. Současný stav orgánům památkové péče nevádí, i když se v domě nachází hotel, ale vadí jim, kdyby se tam měly nacházet prostory pro bydlení. Zodpovězení otázky rozsahu památkové ochrany trvalo správním orgánům velmi dlouho, věří, že soudem bude spor vyřešen. Doplnil, že se zástupcem žalovaného jednal v jiné věci u zdejšího soudu. I z této věci je zjevná silná vazba Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“) a Ministerstva kultury. Dle zástupce žalobce NPÚ vládne osudem lidí/vlastníků a pokud se někdo snaží být odborně jeho názor zpochybnit, do očí sdělí, že oni jsou tu od toho, aby rozhodovali, jestli je něco estetické, hezké, má to hodnotu pro budoucí generace. Jejich přístup považoval za tristní.

37. O slovo se přihlásil také jednatel žalobce. Ke svému přednesu předložil dokument nazvaný „Bytový dům – Vítězná 126/1 Malá Strana, Praha 5, Průvodní zpráva k žádosti o závazné stanovisko OPP MHMP“ (dále též „Průvodní zpráva“), neboť si nebyl jist, zda je ve správním spise založen, i když byl ministerstvu předložen. Navrhl, aby byl proveden jako důkaz, neboť shrnuje historický stav domu, provedené rekonstrukce a záměr žalobce. Z jeho přednesu dále zejména vyplynulo, že je architekt, bydlí na Janáčkově nábřeží v jiném domě, který rekonstruovali před osmi lety. Dům čp. 126 zakoupili v roce 2020 se stavebním povolením na hotel se záměrem rekonstruovat jej zpět na bytový dům tak, jak tomu bylo původně. V domovním bloku, kde se dům nachází je 17 domů, z toho 16 obytných. Jen dům žalobce byl přeměněn z bytového domu na banku a posléze na hotel. Považoval za nesporné, že je v daném místě vysoká památková ochrana, neboť dům je součástí Pražské památkové rezervace světového dědictví UNESCO, takže tomu není tak, že by nebyl chráněný.
38. Dle jednatele žalobce nikdy neměl a nemá zájem dům „odpamátňovat“, má vysokou hodnotu, proto odmítá tvrzení ministerstva o postupu dle § 8 zákona o státní památkové péči. Předmětný dům byl jediným domem z celého bloku, který byl ještě za socialismu v roce 1964 prohlášen za kulturní památku podle zákona z roku 1958, jak je uvedeno v Průvodní zprávě. Stalo se tak po hromadném schvalování seznamu Pražských kulturních památek, kde bylo několik stovek domů. Tomu předcházelo několik komisí a zpracování seznamu s výsledkem rozhodnutí, dle kterého je u domu č. p. 126 památkově chráněno průčelí od architekta Šulce s originály soch Myslbeka. Poté různými zápisy docházelo u domu ke změnám. Žalobce toto v době koupě nevěděl. Má za to, že managementem Pražské památkové rezervace je chránit zejména veřejný prostor a průčelí, ale stejně tak i obytnou funkci, jako jednu ze zásadních.

39. Záměrem žalobce je navrátit domu původní určení a změnit hotel s malými pokojíčky a WC umístěnými do hlavní fasády na byty na dům pro bydlení. Při neoficiálním konzultaci u OPP jim bylo sděleno, že mají požádat o oficiální výpis z Ústředního seznamu kulturních památek u Národního památkového ústavu u Ministerstva kultury. Když o něj u NPÚ požádali, obdrželi v e-mailu dokument, kde byl nejdříve dům uveden jako činžovní dům na pozemku a posléze to bylo přepsáno s pozemkem. S OPP poté proběhla e-mailová korespondence, v níž ředitel OPP sdělil, že je to podle jeho názoru zapsáno nepřesně a že ze zaslaných poskytnutých dokumentů nelze jednoznačně určit skutečné vymezení památkové ochrany. Poté, co to konzultovali s NPÚ u ministerstva kultury, byli odkázáni na podání žádosti o deklaratorní rozhodnutí podle § 142 správního řádu. OPP žalobci sdělil, že dochází k různým výkladům a různé památkové praxi mezi tzv. „malými památkáři“ NPÚ a „velkými památkáři“ OPP, který vydává závazné stanovisko ke stavebnímu řízení. Po podání žádosti dostal žalobce další sdělení, kde nebylo to rozhodnutí z roku 1964, ani ten původní evidenční zápis, kde je napsáno číslo popisné. To žalobce dohledal až dodatečně v Archivu hl. m. Prahy. Příslušný archivář NPÚ měl tyto dokumenty nahoře ve spisu, věděl o nich, ale vědomě žalobci dokument, podle kterého je rozhodnutím z roku 1964 chráněné průčelí, neposkytl, ačkoli žalobce žádal o veškeré dokumenty k památkové ochraně domu. To byl začátek sporu.
40. Jednatel žalobce opakovaně uvedl, že byl několikrát osloven, za jaké peníze bude jejich záležitost vyřízena, to však odmítli. Opakovaně rovněž poukazoval na délku doby pro vydání rozhodnutí ministerstva a zejména ministra s tím, že v mezidobí byli opět navštíveni třetí osobou s nabídkou vyřízení věci za peníze. Dále poukázal na případ domu v ulici Kořenského, který se shodou okolností nachází na rohu Janáčkova nábřeží o 300 metrů dále. U tohoto domu byly naprosto totožné dokumenty z roku 1964 a roku 1968, kdy také bylo chráněno pouze průčelí toho domu. Poté, kdy na tento jiný obdobný případ upozornili, byl zápis v Ústředním seznamu kulturních památek, který je základním vodítkem pro majitele, u domu v ulici Kořenského změněn z „chráněno průčelí“ na památkovou ochranu celého domu. To se stalo v běhu řízení o žádosti žalobce podle § 142 správního řádu. Majitele domu v ulici Kořenského zná a nyní se před ním stydí, neboť poukazem na jejich dům a zápis v Ústředním seznamu kulturních památek ČR (dále též „Ústřední seznam“) způsobili, že NPÚ bez jakéhokoli zdůvodnění a oznámení majitelům domu v ulici Kořenského zápis změnil tak, že je nyní chráněn celý dům.
41. Jednatel žalobce rovněž poukázal na konflikt s NPÚ, kdy celou sekci NPÚ pozvali na prohlídku domu poté, kdy jej koupili. Ukazovali jim ve dvoře změny, které se udály ve zcela nedávné době a pro které mají za to, že dům nemůže být jako celek kulturní památkou, jak vyplývá ze strany 8 a 10 Průvodní zprávy. Došlo ke zboření celé zdi a posunutí o 2,5 metru, vybudování celoprosklené stěny. Zástupce NPÚ k tomu uvedl, že to neodsouhlasili a když mu sdělili, že samo NPÚ dalo v roce 2018 k uvedenému souhlas, nazloben odešel. Následovalo negativní stanovisko. Konstatoval, že přestavbu z banky na hotel povolili oba památkové útvary a to v době nedávné. Dům je zcela „vykuchán“, stalo se tak několikrát, jak je patrné od strany 11 Průvodní zprávy, celý dvůr je zastavěn železobetonovou stavbou, garáží a trezorem. Celý pozemek je tedy ze 100 % zastavěn. Vše se událo v situaci, kdy NPÚ, resp. ministerstvo kultury uvedlo, že je chráněn celý dům a pozemek. V roce 1995 byla také nově přestavěna pavlač. I v tomto ohledu by hlasitý provoz hotelu zasáhl okolní život dalších domů. V domě zůstala zachována krásná fasáda od známého architekta Šulce, který je autorem rekonstrukce Národního divadla, po požáru Rudolfiny a také Národního muzea. Originály soch titánů jsou od tehdy ještě mladého Myslbeka. To je základní kulturní hodnota

domu, která je tam dodnes zachována a měla by být zachována i nadále. Stejně tak by měla být zachována původní funkce domu jako domu obytného, protože to nesouvisí jenom s domem samotným, ale s celým blokem. Pokud tam bude hotel, který obě památkové instituce v roce 2018 povolily, postihne to i vedlejší domy.

42. Jednatel žalobce dále zmínil vývoj událostí, kdy je v rozhodnutí z roku 1967 uvedeno: chráněno průčelí, napsáno č. p. 126, a dokonce chybně Smíchov, ačkoli se jedná o Malou Stranu, takto se to „rozcyklostylovalo“. S tímto označením nyní žalovaný tvrdí, že došlo ke změně rozsahu ochrany památky. Žádný úředník ale nemůže rozhodnout o změně rozsahu památky, neboť se jedná zásadní zásah do památkové ochrany a do kvality. Tzv. „pasportizace“ z 80. let není opatřena datem ani ničím dalším. Po účinnosti nového památkového zákona došlo v domě k zásadním změnám a žalovaný tvrdí, že již tehdy byl chráněn celý dům, ale u domu v ulici Kořenského bylo v Ústředním seznamu ještě rok a půl předtím napsáno, že je chráněno průčelí.
43. K poukazu žalovaného na nutnost postupovat cestou řízení, jehož součástí bude závazné stanovisko, které pak následně bude podléhat soudnímu přezkumu uvedl jednatel žalobce, že negativní stanovisko NPÚ již žalobce má. Právě proto, že Ministerstvo kultury rozhodlo o rozsahu ochrany naprosto subjektivně, OPP stavbu povolilo. Spor mezi OPP a NPÚ je politickou záležitostí. Zdůraznil, že žalovanému, tj. ministrovi kultury trvalo 8 měsíců, aby o rozkladu rozhodl. Konstatoval, že dům bude stát dalších 5 let a žalobce se možná nakonec nějakým soudním sporem domůže rekonstrukce na bytový dům, a to jenom proto, že úředníci NPÚ voluntaristicky interpretují a přepisují dokumenty. Dům byl v minulosti památkářsky posouzen, od té doby k posouzení památkové hodnoty nikdy nedošlo. Bylo rozhodnuto o částečné ochraně objektu, která je naprosto nesporná a její změna není v zájmu žalobce, nikdy nepodá žádost na „odpamátnění“ domu. Zmínil, že když poukázali na vybouranou fasádu a oblouček pro bankovní halu, jak je zdokumentováno na straně 11 Průvodní zprávy, tak NPÚ sdělilo, ať to tak nechá, že se jedná o nános z těch 90. let. Lidsky chápe, že chce NPÚ rozšiřovat památkovou ochranu, ale ať se tak děje legálně a na základě posouzení skutkového stavu, nikoli přepisováním dokumentů, kde se „číslo popisné 126 průčelí obytného domu se sochami Myslbeka chráněno průčelí“ přepíše jenom na „číslo 126“ a úředník, který před třemi lety věc vyřizoval, napíše údaj „na pozemku“, pak si to škrtne a napíše „s pozemkem“.
44. Zástupce žalovaného při ústním jednání zejména poukázal na specifika řízení dle § 142 správního řádu a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Případné pozdější změny v podobě stavebních úprav domu nepovažoval za rozhodné, neboť to je předmětem řízení o zrušení památkové ochrany dle § 8 zákona o státní památkové péči. Námitky se tak mívají s předmětem tohoto řízení. Závěry byly správními orgány činěny z více důkazů, které v souhrnu tvoří ucelený okruh. Zdůraznil judikaturu NSS k přechodnému ustanovení § 42 zákona o státní památkové péči a limity hodnocení v řízení dle § 142 správního řádu. Opakovaně vyzýval žalobce k podání návrhu dle § 8 zákona o státní památkové péči. K návrhu důkazu Průvodní zprávou poukázal na skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí a ponechal na soudu, na kolik novoty připustí. Důkazní břemeno leželo ve správním řízení na žalobci, ve správním řízení měl dostatečný prostor, aby veškeré důležité podklady předložil. Pokud žalobce použil jako příklad, kdy za platnosti nového zákona o státní památkové péči z roku 1987 bylo prohlášeno za kulturní památku pouze průčelí, nikoli celý dům s pozemkem, a dále kauzu z roku 1993, jedná se o věc více než 30 let starou a žalovanému

není známo, že by tato praxe byla následujících 30 let následována. Jednalo se tak o ojedinělou záležitost.

45. Soud při ústním jednání provedl důkaz Průvodní zprávou, neboť uceleným způsobem shrnuje přednes jednatele žalobce a dokumenty obsažené ve spisovém materiálu. Ostatní žalobcem navržené důkazy soud neprováděl, neboť jsou součástí správního spisu, ze kterého při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud vychází, nebo jsou pro posouzení důvodnosti žalobních bodů nadbytečné, jak vyplývá z odůvodnění níže.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

46. Soud předepisuje, že žalobu shledal důvodnou, jak podrobně rozebírá níže.
47. Soud považuje za vhodné stručně shrnout podstatu řízení podle § 142 SŘ. Již z hlediska systematického je zřejmé, že řízení o určení právního vztahu podle § 142 SŘ nemůže být považováno za opravný prostředek. Takovému výkladu však nesvědčí ani smysl a účel této úpravy. Řízení o určení právního vztahu je zvláštním řízením, které umožňuje správnímu orgánu vydat v pochybnostech deklaratorní rozhodnutí, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Správní orgán v tomto řízení nemůže konstituovat žádná práva ani povinnosti a nemůže jakkoliv napravovat vady či nezákonnosti v předcházejících řízeních (srovnej rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 92/2011 – 182, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 298/2016 – 30, ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016 – 64). Jakkoli zápis ve státních seznamech kulturních památek za účinnosti zákona o kulturních památkách není rozhodnutím, neznamená to, že v řízení o určení právního vztahu je možno přezkoumávat zákonnost postupu správních orgánů v podobě provedení zápisu do státních seznamů kulturních památek (srovnej rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 – 192, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 397/2018 – 75, a ze dne 17. 9. 2021, č. j. 10 As 111/2021 – 50). V řízení podle § 142 správního řádu je vyloučen zpětný přezkum zákonnosti, ať již jde o rozhodnutí správního orgánu, úkon v podobě zápisu do seznamu kulturních památek, či vyhlášku. Vyloučen je tudíž i zpětný přezkum rozhodnutí, kterým bylo zřízeno ochranné pásmo. V řízení o určení právního vztahu tedy bylo možné toliko ověřit, zda daný akt existuje (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2023, č. j. 9 As 31/2022 – 32).
48. S ohledem na zásadu hospodárnosti řízení se soud nejprve zabýval námítkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí (a současně prvostupňového rozhodnutí), byť ji žalobce uplatnil až ve čtvrtém žalobním bodě.
49. Soud shledal námítku důvodnou. Nepřezkoumatelností rozhodnutí se soud musí zabývat z moci úřední [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], proto vadou tohoto žalobního bodu nemohla být strohost argumentace žalobce.
50. Obecně platí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63; Nejvyšší správní soud dále jen „NSS“), nevypořádá se se všemi odvolacími námítkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námítky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64).

51. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí tedy musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a závěry správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.
52. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je přitom zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (In: ŠEBEK, Petr. § 76 [Rozhodování bez nařízení jednání]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016.).
53. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně bylo ve věci rozhodnuto, případně jehož výrok je vnitřně rozporný, nebo kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (In: ŠEBEK, Petr. § 76 [Rozhodování bez nařízení jednání]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016.). Rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i tehdy, není-li nesrozumitelností zatížen samotný výrok (tedy nejsou pochybnosti, o čem a jak správní orgán rozhodl), ale odůvodnění rozhodnutí. Takový případ nastane tehdy, je-li rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (srovnej rozsudek NSS č. j. 7 A 547/2002 - 24).
54. Odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Naopak mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání mohou být vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání (srov. rozsudek NSS čj. 6 As 161/2013-25, nebo žalovaným správně uvedený rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 2005 - 130). Stejně tak postačuje, pokud se správní orgán s námitkami účastníka vypořádá uvedením ucelené argumentace, z níž bude zjevné, proč s jeho námitkami nebylo možné souhlasit. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13).

55. V projednávané věci výše uvedené principy rozhodnutí správních orgánů nenaplnila.
56. Z obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že ministerstvo chybně vyložilo námitky žalobce a svou argumentaci zaměřilo na žalobcem fakticky neuplatněná tvrzení. Žalobce se totiž nedomáhal rozhodnutí o tom, zda je dům č. p. 126 kulturní památkou či nikoli, ani se nedožadoval určení, zda k zápisu kulturní památky došlo v souladu s tehdejšími právními předpisy. Po celou dobu řízení žalobce požadoval, aby byl postupem podle § 142 odst. 1 správního řádu určen rozsah ochrany kulturní památky. Ke své argumentaci k tomu, že se rozsah ochrany týká toliko průčelí domu č. p. 126, nikoli celého domu č. p. 126 a pozemku parc. č. 845, označil skutečnosti, z nichž své závěry dovozuje a doložil je listinami. Na podporu svých tvrzení také odkázal na jiný památkově chráněný objekt. Tvrzení žalobce se tak netýkala ani památkové hodnoty, stavebně technického stavu nemovitosti, provedených či plánovaných změn; ale pouze toho, z jakých skutečností má žalobce za to, že je rozsah ochrany dán pouze tak, jak uvedl ve své žádosti a opakovaně v průběhu správního řízení o ní.
57. Ministerstvo, a žalovaný, který jeho rozhodnutí potvrdil (dále též jen „ministerstvo“), však zcela nepřiléhavě argumentovalo smyslem a účelem řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu, aniž by o tom bylo mezi účastníky sporu. Na základě nesprávné interpretace námitek žalobce pak ministerstvo považovalo veškerá jeho tvrzení za irelevantní. Již z těchto důvodů, tj. nesprávného výkladu argumentace žalobce, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
58. Naproti tomu soud nemohl vejít na tvrzení žalobce o nicotnosti rozhodnutí z roku 1968, neboť to ministerstvo zkoumat nemohlo (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2023, č. j. 9 As 31/2022 – 32). Stručné stanovisko správních orgánů, že se v řízení podle § 142 SŘ zákonnost rozhodnutí nepřezkoumává, tak postačuje.
59. Ministerstvo dále nesprávně interpretovalo rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 – 192, a nesprávně jej použilo k argumentaci, proč rozhodnutí z roku 1964 nemohlo být podkladem pro správní rozhodnutí. Lze přisvědčit jeho stanovisku, že řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 SŘ nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve státním seznamu kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, zanesený do státního seznamu za účinnosti zákona o kulturních památkách, a který jasně identifikoval zapsanou památku, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Souladem s tehdy účinnými předpisy se míní i otázka, zda byl zápis proveden na základě způsobilého podkladu (rozhodnutí o zápisu) či zda vůbec bylo možno dohledat či identifikovat tento podklad. Uvedeného se však žalobce nedomáhá. Žalobce v žádném tvrzení nepožadoval přezkoumat, zda rozhodnutí z roku 1964, na základě kterého mělo dojít k zápisu kulturní památky, bylo vydáno v souladu s tehdejší právní úpravou. Z rozhodnutí z roku 1964 žalobce vycházel ohledně rozsahu ochrany; žádným způsobem ale nenapadal jeho správnost či zákonnost. Ministerstvo uvedený rozdíl žádným způsobem nereflektovalo a neuvedlo relevantní důvody, pro které by rozhodnutí z roku 1964 nemohlo sloužit jako podklad pro výklad skutečného rozsahu ochrany dané památky.
60. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána také tím, že obě správní rozhodnutí nevysvětlila dostatečně, proč byl dán rozdíl ve výkladu rozsahu ochrany kulturní památky u domu č. p. 126 a u Kořenského č. p. 1055/1, zvláště pokud byl zápis v seznamu kulturních památek obdobný. Zápisy obou objektů obsahovaly slovo „průčelí“, přičemž žádný z nich neobsahoval slovo „pouze“, „jen“, či obdobné slovo limitující rozsah ochrany.

Pokud ministerstvo rozdíl dostatečně neosvětlilo, a žalobou napadené rozhodnutí k tomu směřující rozkladovou námitku žalobce fakticky ignorovalo (neboť v této části převzalo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí), jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť námitka žalobce nebyla vypořádána (a to ani implicitně). Z odůvodnění obou rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se při vysvětlení rozdílů mezi zápisy správní orgány řídily. Tvrzení žalobce o vzniku nedůvodných rozdílů při rozhodování skutkově podobných případů, tj. o porušení § 2 odst. 4 správního řádu tak zůstalo nevyslyšeno. Pausální odmítnutí tvrzení žalobce ohledně shodnosti skutkových okolností domu č. p. 126 a domu č. p. 1055/1 v ulici Kořenského č. p. 1055/1 proto, že se vztahují k jinému objektu ochrany, pro svou obecnost neobstojí.

61. Ministerstvo se rovněž opomněl vypořádat s námitkou žalobce, že Oznámení vlastníkům ze dne 23. 3. 1967 a potvrzení Obvodního podniku bytového hospodářství (dále též „OPBH“) ze dne 23. 3. 1967 byla pouhým administrativním zjednodušením celé věci; nebylo z nich možno dovozovat, že má být chráněn celý dům č. p. 126 včetně pozemku parc. č. 845, neboť reagovala na rozhodnutí z roku 1964, nikoli na rozhodnutí z roku 1968, a že oznámení vlastníkům ze dne 23. 3. 1967 není rozhodnutím, z něhož lze dovozovat, jaký je rozsah ochrany, ale jde pouze o informaci o tom, že objekt (nebo jeho část) je kulturní památkou.
62. Nevypořádáno zůstalo i tvrzení žalobce, že výsledek Generální aktualizace nevznikl v letech 1984 až 1987, že podklady nebyly datovány, že byl evidenční list nemovité kulturní památky nesprávně hodnocen, že výpis z evidence nemovitostí nemohl sloužit pro rozsah památkové ochrany. Nebyla vypořádána ani námitka žalobce stran závazných stanovisek, stran okamžiku vzniku dokumentů, a že postupem doby došlo ke zjednodušení označení zápisu. Uvedené námitky nebyly vypořádány ani implicitně.
63. Jako nedostatečné soud shledává i stanovisko k námitce, že v žádném rozhodnutí (ani podkladu), nebyl pozemek parc. č. 845 uveden. V rozhodnutí ministerstva je totiž jen stroze uvedeno, že se ochrana vztahuje vždy ke stavbě a k pozemku.
64. Bez reakce ministerstva zůstal i argument žalobce, že u jiných (konkrétně označených) objektů bývá chráněno pouze průčelí. Stanovisko ministerstva, že se jedná o jiný památkový objekt, bez další argumentace neobstojí. Uvedené platí tím spíše, že s ohledem na rozsah ochrany tohoto namítaného objektu žalobce mohl důvodně očekávat, že s ohledem na značnou podobnost zápisu budou objekty chráněny totožně (námitka legitimního očekávání). Pokud žalobce tvrdil, že je dům č. p. 126 chráněn jako kulturní památka ve stejném rozsahu jako objekt Kořenského č. p. 1055/1 pro podobnost jejich zápisů, bylo nutno se s tímto tvrzením náležitě vypořádat, přesvědčivě vysvětlit s uvedením konkrétních důvodů, proč se jedná o odlišné situace. To je umocněno situací, kdy se zápisy „č. 1-1412, č.p. 1055, *Průčelí obytného domu*“ pro objekt Kořenského č. p. 1055/1, a „č.p. 126 - *Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka, Vítězná 1*“ pro dům č. p. 126, jeví jako velmi podobné.
65. Ministerstvo se nevyjádřilo ani k námitkám žalobce stran ministerstvem provedených listinných důkazů, resp. k žalobcovým konkrétním důvodům, pro které dle jeho mínění daná listina nemůže sloužit k určení rozsahu ochrany kulturní památky. Ministerstvo přitom bylo povinno jednoznačně uvést, proč považuje námitky žalobce vůči jednotlivým listinám za nedůvodné, proč se s nimi nesouhlasí. To však v rozhodnutí ministerstva chybí a žalovaný to nenapravil; námitky žalobce nejsou vypořádány ani implicitně. Soud k tomu opětovně poukazuje na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí téměř doslovně převzalo text rozhodnutí prvostupňového, aniž by na tuto námitku (nejen) reagovalo. Přitom konkrétní

rozkladové námitky mířily právě proti tomu, jak byly listiny ministerstvem hodnoceny a co z nich bylo zjištěno. Nebylo tedy možné se s nimi obecně vypořádat tvrzením, že s nimi žalovaný nesouhlasí a odkázat na prvostupňové rozhodnutí ministerstva. Žalobou napadené rozhodnutí je i v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

66. Nezodpovězeny zůstaly konkrétní námitky žalobce směřující ke zjištěním z jednotlivých listinných důkazů ministerstvem (viz výše), nebylo ani dostatečně vysvětleno, proč správní orgán nepřihlédl ke všem tvrzením a listinám předloženým žalobcem. Jak přitom vyplývá z § 142 odst. 3 ve spojení s § 141 odst. 4 správního řádu, správní orgán v řízení o určení právního vztahu vychází z důkazů navržených účastníky řízení; nepostačují-li, lze provést i důkazy jiné. V daném případě byly listiny předloženy žalobcem bez konkrétnějšího vysvětlení pominuty. Na takový postup lze skutečně nahlížet jako na postup s prvky libovůle správního orgánu, jak žalobce tvrdí.
67. Obě rozhodnutí správních orgánů tak soud shledal v daném rozsahu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
68. Dílčí nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, ale soudu nebránila zabývat se posouzením ministerstva ve věci samé, neboť je jeho stanovisko k návrhu žalobce na určení rozsahu památkové ochrany dané památky zřejmé.
69. Soud i v tomto ohledu shledal žalobní námitky důvodné. Byl si přitom vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou obě strany poukazovaly. Z ní zejména vyplývá výklad ustanovení § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, k němuž se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, a jemuž později přitakal i v dalších rozsudcích, např. ze dne 11. 4. 2019 č. j. 5 As 309/2018-40, vycházející z rannější judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 16. 7. 2008 č. j. 3 As 26/2008-72.
70. V těchto rozhodnutích NSS vycházel z předpokladu, že § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči obsahuje jednoznačné kritérium, podle kterého lze jednoduše určit, zda je konkrétní věc po dni 1. 1. 1988, tj. po dni účinnosti zákona o státní památkové péči kulturní památkou.
71. Podle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči *„kulturní památky zapsané do státních kulturních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona“*. Již z jazykového znění zákonného ustanovení je zřejmé, že podle zákona o státní památkové péči se za kulturní památky považují ty, které byly zapsány do státního seznamu kulturních památek na základě dřívější právní úpravy. Zákonné znění citovaného ustanovení společně s ustálenou judikaturou shodně kladou důraz na existenci zápisu památky ve státních seznamech kulturních památek jako podmínku proto, aby byla věc považována za kulturní památku i po 1. 1. 1988 (bod 28 rozsudku NSS ve věci č. j. 5 As 309/2018-40).
72. Soud k tomu připomíná rozbor právní úpravy v zákoně o kulturních památkách účinné do 31. 12. 1987, a na ni navazující přechodné ustanovení § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, jak byl proveden NSS v rozsudku č. j. 9 As 330/2016-192 v bodech 42 až 53. Z nich vyplývá, že se věc za účinnosti zákona o kulturních památkách stala památkou naplněním znaků vymezených v § 2 odst. 1 citovaného zákona. Podle zákona o kulturních památkách měl zápis v seznamech státních kulturních památek význam toliko evidenční, chráněny byly všechny předměty, které naplňovaly znaky uvedené v § 2 odst. 1 daného zákona i když

nebyly ve státních seznamech kulturních památek zapsány (§ 7 odst. 1, 3 zákona o kulturních památkách ve spojení s § 4 odst. 2 Vyhlášky Ministerstva školství a kultury ze dne 9. 6. 1959, o evidenci kulturních památek č. 116/1959 Úl. (dále jen „prováděcí vyhláška č. 116/1959 Ú. l.“).

73. NSS v tomto rozboru připomněl, že zákon o státní památkové péči vychází z jiné filozofie než zákon o kulturních památkách, kdy na rozdíl od předchozí právní úpravy je nadále nutné vydání konstitutivního rozhodnutí o prohlášení věci kulturní památkou. Věc se tedy podle novější právní úpravy stává kulturní památkou právní moci rozhodnutí o prohlášení věci kulturní památkou, musí přitom naplňovat znaky vymezené v § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Samotné naplnění těchto znaků nestačí, je třeba vydat konstitutivní rozhodnutí *in rem*. To podporuje text důvodové zprávy, z níž vyplývá, že „Na rozdíl od dosavadního zákona o kulturních památkách, podle kterého se za kulturní památky přímo ze zákona pokládaly věci kulturní hodnoty, které odpovídaly pojmovým znakům kulturní památky uvedeným v zákoně, a rozhodnutí se vydávalo jen v případě pochybností [šlo o rozhodnutí dle § 2 odst. 3 zákona o kulturních památkách, pozn. NSS], budou napříště podle nového zákona kulturními památkami pouze ty věci kulturní hodnoty, které ministerstvo kultury na základě vědeckého poznání a jejich společenského hodnocení výslovně za kulturní památky prohlásí. Kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů zůstávají kulturními památkami i podle nového zákona (§ 42 odst. 1), a proto nebudou za kulturní památky prohlašovány „kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů zůstávají kulturními památkami i podle nového zákona (§ 42 odst. 1), a proto nebudou za kulturní památky prohlašovány „(bod 49 rozsudku NSS ve věci č. j. 9 As 330/2016-192).
74. Soud si byl zároveň vědom mantinelů, které pro řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu ve vazbě na přechodné ustanovení v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči NSS vymezil v rozsudku č. j. 9 As 330/2016-192 (bod 59 až 71), a které nemůže sloužit ke zpochybnění jiných pravomocných správních rozhodnutí. Přičemž samotný zápis ve státních seznamech kulturních památek učiněný za účinnosti zákona o kulturních památkách nepředstavuje správní rozhodnutí (bod 63). Smyslem řízení dle § 142 správního řádu je odstranění sporu, resp. nejasností, které brání dotčené osobě v uplatnění jejich práv a které nelze vyřešit či odstranit v jiném řízení či prostřednictvím vydání osvědčení (bod 64). NSS k tomu poukázal na § 42 odst. 1, z jehož díkce vyplývají podmínky, za jejichž splnění se věc považuje za kulturní památku po 1. 1. 1988. Jími jsou existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, provedení zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů, zápis věci jako kulturní památky, a možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin dle § 2 prováděcí vyhlášky č. 116/1959 Ú.l. (bod 65). Pro status věci po 1. 1. 1988 má rozhodný význam existence zápisu v seznamu Státních kulturních památek k tomuto dni, zápisu jako výsledku činnosti správních orgánů byla v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči přiznána určující povaha ohledně statutu věci (bod 68). NSS dovodil, že řízení o určení právního vztahu nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve státních seznam kulturních památek, který existoval ke dni 1. 1. 1987, který sem by zanesen za účinnosti zákona o kulturních památkách a který jasně identifikuje zapsanou památku, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy (bod 67).
75. Podstatou sporu v nyní projednávané věci je rozsah zápisu kulturní památky do státního seznamu ke dni 1. 1. 1988. Žalobce se žádostí podle § 142 odst. 1 správního řádu domáhal

vydání deklaratorního rozhodnutí, že v rámci „činžovního domu – domu U tří červených křížů“, katalogové číslo 1000152420, je památkově chráněno pouze „průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka“.

76. Vycházejí z výše předestřených judikатурních závěrů NSS soud z obsahu spisového materiálu zjistil, že namítaná kulturní památka, jejíž stanovení rozsahu ochrany žalobce v určovacím řízení domáhal, byla zapsána a evidována v souladu s tehdy platným zákonem o kulturních památkách, a že tento závěr lze nepochybně učinit z listin, které jsou součástí správního spisu. Takovou listinou je (mimo jiné) Výpis z Ústředního seznamu kulturních památek České republiky Generálního ředitelství NPÚ ze dne 25. 6. 2021, č. j. NPÚ-310/49357/2021 (dále též „Výpis NPÚ ze dne 25. 6. 2021“), jehož přílohou byl Rejstřík státního seznamu nemovitých kulturních památek v kraji Praha, svazek 1, obsahující listy stránkované se zápisy pořadových čísel 1-1680 z doby 1962 (dále též „Rejstřík“), Rozhodnutí o zápisu - Kulturní správy Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 12. 11. 1968, č. j. kult/4 dr. Suk, Zn. 4. 7/1-2465/68 (dále též „Rozhodnutí o zápisu z r. 1968“), Evidenční list nemovité kulturní památky (dále též „Evidenční list“), Generální aktualizace – Základní schéma, a Jmenovitý seznam nemovitých kulturních památek – výsledek Generální aktualizace.
77. Podle Rejstříku byla daná kulturní památka zapsána do státního seznamu pod pořadovým číslem 1397 jako „Čp. 126,“ odrážka „*Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1*“ s odkazem na „*Záznam o rozhodnutí k zápisu památky do státního seznamu*“ dne „22. pros 1984“, specifikovaná v kolonce „Datum a číslo jedn. oznámení o zápisu podle § 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l.“ jako „NVP č. j. KULT/4 – 2465/1968 12.11.68“.
78. Samotné rozhodnutí, na které je ve státním seznamu odkazováno (výše zmíněné Rozhodnutí o zápisu, vydané podle 2 odst. 3 a § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách a prováděcí vyhláškou č. 116/1959 Ú. l., adresované Obvodnímu podniku bytového hospodářství, Kirovova ul. 13, Praha 5 – Smíchov) vymezuje „objekt“ jako „*Dům č. p. 126, Vítězná 1, Praha 5 – Smíchov*“, rukou dopsáno *Malá Strana*. Toto rozhodnutí je ovšem v protikladu z hlediska plynutí času se sdělením jeho adresáta (OPBH, Kirovova ul. 13, Praha 5 – Smíchov) ze dne 23. 3. 1967, č. j. 1299/67, kterým daná organizace „*Rozhodnutí o zápisu kulturní památky do Státního seznamu podle § 7 zákona č. 22/58 Sb. o kulturních památkách beru/bereme na vědomí a budu/budeme se řídit podle pokynů.*“
79. S ohledem na závěry výše uvedené judikatury NSS soud tomuto rozporu nepřikládal větší význam, neboť zákon o kulturních památkách považoval za kulturní památku předmět, který naplňoval znaky uvedené v § 2 odst. 1 tohoto zákona i když nebyl zapsán ve státním seznamu. Z obsahu tohoto dokumentu je ale zjevný „jednoduchý“ záznam památky slovy „*Dům č. p. 126, Vítězná 1, Praha 5 – Smíchov*“. Rovněž je nepochybné, že Rozhodnutí o zápisu bylo podkladem pro záznam dané kulturní památky do Státního seznamu.
80. Otázku „úzkého“ vymezení dané kulturní památky ve Státním seznamu slovy „Čp. 126,“ odrážka „*Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1*“ zodpovídá Usnesení Rady Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 22. 12. 1964 č. 141 (dále též „Usnesení Rady NVP“). Podle jeho obsahu jím byl schválen Státní seznam nemovitých kulturních památek chráněných podle zákona č. 22/58 Sb. (bod I.), a (mimo jiné) uloženo školskému a kulturnímu odboru ve spolupráci s organizačním odborem vydat ve Sbírce nařízení, vyhlášek a instrukcí NVP Státní seznam nemovitých kulturních památek po nabytí právní moci zápisu (bod III. písm. a). Z připojené Důvodové zprávy Usnesení Rady NVP vyplývá záměr sestavit

Seznam nemovitých kulturních památek na území hl. m. Prahy v listopadu 1963, s následným projednáním s dotčenými orgány v roce 1964 a údaj, že je návrh Státního seznamu nemovitých kulturních památek dle zákona o kulturních památkách obsažen v příloze č. IV., kde jsou objekty uvedeny jen evidenčně správním čp. a ulice či oblasti, kde stojí (str. 4), resp. je připojen a popis historického vývoje a významu památky (str. 3). Z připojeného listu (č. 157, resp. 158) je pak v posloupném řazení (od nižšího k vyššímu) uvedeno označení dané kulturní památky „Čp. 126 – Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka Vítězná 1“, tedy obdobně jako je tomu ve Státním seznamu „Čp. 126,“ odrážka „Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1“, s charakteristikou „Po stranách vstupu atlanti nesoucí arkýř. Sign. Myslbek 1878. Do nábržeří 3 kariatidy. Na klenácích plastické lidské masky. Chráněno průčelí.“.

81. Odkaz na Usnesení Rady NVP ostatně zachycuje výše již zmíněný Výpis NPÚ ze dne 25. 6. 2021, kde se k žádosti žalobce jako žadatele o sdělení údajů o památkové evidenci označuje v předmětu výpisu „*čínžovní dům č. p. 126 na/se svým/pozemk/em/u parc. č. 845*“ s tím, že „*Předmět výpisu byl zapsán podle zákona č. 22/159 Sb., o kulturních památkách, do státního seznamu nemovitých kulturních památek hlavního města Prahy pod pořadovým číslem rejstříku 1397 – čp. 126, průčelí obytn. domu s plastikami J. V. Myslbeka dne 22. 12. 1964. Dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je kulturní památkou. Dle § 7 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je předmět výpisu evidován v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstříkovým číslem kulturní památky: 40359/1-1397*“.
82. Uvedená zjištění z listin spisového materiálu nemohly být vyvráceny závěry ministerstva a žalovaného v projednávané věci, jak soud uvádí dále.
83. K tomu soud předně poukazuje na zjevnou nejistotu NPÚ o rozsahu zápisu dané kulturní památky, jak vyplývá z výpisu z Ústředního seznamu kulturních památek České republiky, adresovanému Ministerstvu kultury, Oddělení ochrany kulturních památek, ze dne 30. 6. 2022, č. j. NPÚ-310/54883/2022 (dále též „Výpis NPÚ ze dne 30. 6. 2022“). V něm je totiž oproti předchozímu výpisu (ze dne 25. 6. 2021) jako předmět výpisu (odlišně) uvedeno „*čínžovní dům č. p. 126*“, tedy bez pozemku parc. č. 84. Nad rámec Výpisu NPÚ ze dne 25. 6. 2021 Národní památkový ústav dále uvedl, že zasílá podrobnou revizi rozsahu památkové ochrany dané kulturní památky s tím, že revize obsahuje podrobné zdůvodnění a dokumenty, na jejichž základě rozsah kulturní památky NPÚ eviduje, ale zasílá i Závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018 čj. MHMP 1801078/2018 a Rozhodnutí ze dne 28. 4. 2020 čj. MHMP 611567/2020. Soud jen podotýká, že pro posouzení věci významná informace, že „*Předmět výpisu byl zapsán podle zákona č. 22/159 Sb., o kulturních památkách, do státního seznamu nemovitých kulturních památek hlavního města Prahy pod pořadovým číslem rejstříku 1397 – čp. 126, průčelí obytn. domu s plastikami J. V. Myslbeka dne 22. 12. 1964. Dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je kulturní památkou. Dle § 7 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je předmět výpisu evidován v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstříkovým číslem kulturní památky: 40359/1-1397*“, zůstala zachována, tedy byla uvedena stejně jako v předchozím Výpisu NPÚ ze dne 25. 6. 2021.
84. Ať již byly důvody odlišností jednotlivých výpisů Národního památkového ústavu jakékoliv, za podstatné soud považuje, že daná kulturní památka byla podle obou výše zmíněných výpisů NPÚ zapsána podle zákona o kulturních památkách pod pořadovým číslem 1397 do Státního seznamu nemovitých kulturních památek hl. m. Prahy jako čp. 126, *průčelí obytn.*

domu s plastikami J. V. Myslbeka, tedy tak, jak je s mírnými *nuancemi* zapsána ve Státním seznamu, jehož zápis je dle judikatury NSS rozhodný ve stavu k 1. 1. 1988 pro posouzení věci. Pro úplnost soud uvádí, že oba výpisy NPÚ uvádí datum jejího zápisu do Státního seznamu dnem 22. 12. 1964, tedy dnem vydání Usnesení Rady NVP, v jehož příloze je kulturní památka označena stejně.

85. K argumentaci ministerstva:

86. Vymezení památky v Evidenčním listu jako „*Obytný dům s plastikami J. V. Myslbeka*“ se zde uvedenou bližší specifikací, a ve Výpisu z evidence nemovitostí ze dne 15. 12. 1988 jako „čp. 126 845“, je podle stanoviska soudu obecným označením památky způsobem poplatným účelu, pro který je ta konkrétní evidence vedena (označení čísla popisného u evidence nemovitostí, evidence nemovité kulturní památky). Kdy zároveň tento způsob vymezení památky nijak zásadně neodporuje charakteristice její památkové ochrany ve Státním seznamu kulturních památek ke dni 1. 1. 1988. Kromě toho není Evidenční list datován, což jeho vypovídací hodnotu výrazně snižuje.
87. Závěr soudu o tom, že památkově chráněno bylo u dané kulturní památky k rozhodnému datu 1. 1. 1988 (se specifikací číslem popisným domu - Čp. 126) pouze „*Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1*“ není v rozporu ani s Metodickými pokyny k vedení státních seznamů z roku 1961 (dále též „Metodické pokyny“), prováděcí vyhláškou č. 116/1959 Ú. l. a Generální aktualizací státních seznamů kulturních památek – Základní schémata („GA“), na které ministerstvo rovněž odkazovalo. Metodické pokyny obsahovaly pokyny, vysvětlivky a příklady k vyplňování evidenčních listů, vzory formulářů, soupisových listů, evidenčních listů a určovaly pravidla pro identifikaci kulturní památky s její bližší lokalizací pomocí slovního označení ve věci hlavní, např. budovy. Vzhledem ke své matriční povaze obsahovaly Metodické pokyny pouze nejnutnější neměnné údaje o památce a rozhodnutí o jejím zápisu, v evidenčním listu se vedle názvu památky uvádělo bližší označení ulic, č. p. apod. Na stavbu a pozemek, na kterém stavba stojí, se hledělo jako na jeden celek, pokud ovšem z dobových shromážděných písemností nevyplýval opak (jako je tomu v projednávané věci).
88. Jak již vyplynulo z výše uvedeného upravovala prováděcí vyhláška č. 116/1959 Ú. l. v podrobnostech způsob vedení evidence kulturních památek.
89. Generální aktualizace pak směřovala k aktualizaci informací o památkovém fondu a jejich prostorové identifikace. Nebylo ale možné generovat nové kulturní památky nebo od památkové ochrany upouštět. GA rovněž neumožňovala, aby pro případ, že je kulturní památka (dále též i jen „památka“) charakterizována výslovně v omezeném rozsahu (jako je tomu v nyní projednávané věci), vztáhnout její památkovou ochranu i na celý dům a pozemek. (ASPI, Wolters Kluwer, Právní stav komentáře ke dni 31. 8. 2019, § 42 zákona o státní památkové péči). Z žádného z dostupných, a ve spisovém materiálu zahrnutých, dokladů v se přitom nepodává, že by se daná kulturní památka ke dni 1. 1. 1988 stala součástí areálu, souboru nebo byla zapsána jako samostatný objekt. Nadto nejsou dva listy, opatřené na prvním listu ručně, tužkou psaným textem „GA -základní schémata“, datována ani podepsána, či jakkoliv identifikována, aby bylo například zřejmé, že se jedná o kopii příslušných stran GA. Památka je zde označena jako „ČP 126/III, Vítězná 1, Praha 5-Malá Strana“ s bližší specifikací. S ohledem na uvedené a tvrzení žalobce, že je část zaznamenaných stavebních úprav poplatná zásadní přestavbě domu v letech 1993 až 1994 na bankovní provoz (viz Průvodní zpráva a dokument označený ve správním spise jako „Bytový dům – Vítězná

126/1, prosinec 2022), a musely se tak udát po rozhodném datu 1. 1. 1988, je výpovědní hodnota i tohoto dokumentu zochybněna.

90. Pokud ministerstvo argumentovalo ve prospěch svého závěru Oznámením vlastníků ze dne 23. 3. 1967, adresovaném OPBH, Kirovova 13, Praha 5 a Rozhodnutím o zápisu, odkazuje soud na své shora uvedené stanovisko o zjevné protichůdnosti těchto dvou dokumentů z hlediska časové posloupnosti, irelevanci pro posouzení rozsahu určení dané kulturní ochrany dané kulturní památky, jakož i argumentaci Usnesením rady NVP a Rejstříkem.
91. K tvrzení ministerstva o tom, že jeho závěr podporuje i Jmenný seznam nemovitých kulturních památek z Generální aktualizace, neboť je zde uvedeno „*Dům č. p. 126 Průčelí s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1*“, soud uvádí, že neshledává zásadní rozpor tohoto označení kulturní památky s jejím zápisem ve Státním seznamu „*Čp. 126, Průčelí obytného domu s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1*“. Naopak se jeví jako zaujatý výklad ministerstva, které v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že pokud by bylo zamýšleno chránit památkově pouze průčelí, byla by tato skutečnost jednoznačně uvedeno slovy „z toho jen průčelí“. Stejně tak se jeví výklad ministerstva, že je zde průčelí s plastikami J. V. Myslbeka zdůrazněno pro své zcela výjimečné památkové hodnoty a zároveň slouží k přesné identifikaci kulturní památky. Uvedené totiž nijak nevysvětluje, proč má být předmětem památkové ochrany celý dům č. p. 126 a pozemek parc. č. 845. Pozemek nadto není ve Jmenném seznamu nijak identifikován. Soud považuje za příléhavé tvrzení žalobce, že pokud je dům identifikován číslem popisným, není třeba identifikovat památku konkrétním prvkem. Naopak, jak se podává z Usnesení Rady NVP, byla památka od počátku identifikována popisem konkrétního prvku „průčelí“. Daná argumentace ministerstva je tak rovněž významně zpochybněna.
92. Pro úplnost soud uvádí, že „Výpis z Ústředního seznamu kulturních památek České republiky“ ze dne 30. 6. 2022, zahrnující do rozsahu památkové ochrany „*čínžovní dům č. p. 126, pozemek parc. č. 1845, rozsah ochrany pozemku, celý pozemek*“ pro svou rozpornost s jiným výpisem z Ústředního seznamu kulturních památek České republiky (ze dne 25. 6. 2021) nemůže sám o sobě obstát, jak bylo blíže vysvětleno výše.
93. Závěry ministerstva nepodporuje ani dokument „Snímek z pozemkové mapy“ ze dne 21. 11. 1985, neboť zabarvená nemovitost není nemovitostí, která je předmětem řízení. Argumentace ministerstva, že šlo omyl při vyznačení nesprávné parcely v důsledku nesprávného zápisu parcelního čísla pozemku, je v kontextu jiných omylů (nesprávné parcelní číslo pozemku v „Evidenčním listu nemovité kulturní památky“) nedostatečná. Uvedené znemožňuje přihlížet k takovému podkladu jako podkladu relevantnímu pro posouzení věci.
94. Za nerozhodný z hlediska posouzení rozsahu památkové ochrany dané kulturní památky ve stavu ke dni 1. 1. 1988 soud považuje i dokument „Zpráva o revizi rozsahu památkové ochrany kulturní památky domu č. p. 26“ ze dne 26. 11. 2021, včetně Závazného stanoviska MHMP, Odboru památkové péče ze dne 19. 11. 2018, a rozhodnutí téhož orgánu ze dne 28. 4. 2020. Je totiž zjevné, že při jejich vydání správní orgán vyšel z Ústředního seznamu kulturních památek České republiky (§ 7 odst. 1 věta poslední zákona o státní památkové péči). Přičemž pro určení rozsahu památkové ochrany dané památky tak, jak byla vymezena ke dni 1. 1. 1988, nedisponuje tento správní orgán zákonným zmocněním.
95. Lze tak uzavřít, že věcné posouzení žádosti žalobce dle § 142 odst. 1 správního řádu ministerstvem a žalovaným bylo nezákonné, neboť nezohlednilo doklady, které ve smyslu

shora citované judikatury „jednoduše“ vymezily rozsah památkové ochrany dané kulturní památky ke dni 1. 1. 1988.

96. Námitky jsou důvodné.
97. Pro úplnost soud uvádí, že jsou závěry ministerstva a žalovaného v nyní projednávané věci v příkrém rozporu s aktuální praxí ministerstva, jak je soudu známa z rozhodovací činnosti ve věci sp. zn. 9 A 45/2024. V tamní věci ministerstvo shledalo instalaci klimatizačních zařízení, a to i ve dvorní části kulturní památky, novodobým a cizorodým prvkem, a proto v principiálním rozporu s posláním kulturních památek, neodpovídající historickému prostředí památkové rezervace v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. m. Praze, představující historické jádro Prahy, zařazené do Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Ministerstvo se v tamní věci vyjádřilo i k přístavbě přístřešku, jako prvku narušujícím pravidelný rytmus pavlačí a zároveň svým hmotovým, materiálním a barevným řešením ahistorickým novotvarem, který nemá žádnou souvislost s dochovanou architekturou domu. Z hlediska památkové péče proto ministerstvo považovalo za nezbytný návrat k historickému stavu objektu kulturní památky, bez předmětného novotvaru s technickým zařízením (viz vyjádření žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby).
98. Naproti tomu v nyní projednávané věci stejný správní orgán vykládá výše zmíněnou dokumentaci (tedy i dokumentaci nedatovanou nebo zcela zřejmě datovanou po 1. 1. 1988) při určení rozsahu dané kulturní památky ve prospěch památkové ochrany celého domu a pozemku žalobce, ačkoliv předtím v letech 1993 až 1995 umožnil zásadní přestavbu tohoto původně bytového domu na banku, a v nedávné době (v r. 2018 po schválení oběma památkovými institucemi - NPÚ a OPP) byla povolena stavba hotelu s rozsáhlými stavebními úpravami domu (jak se podávají z Průvodní zprávy a dokumentace ve správním spise „Bytový dům-Vítězná 126/1“, prosinec 2022). Pravomocným stavebním povolením na stavební úpravy a změnu užívání na hotel je přitom povolena přestavba, která svým rozsahem (viz správní spis - odborné vyjádření sloužící jako podklad pro vydání správního rozhodnutí NPÚ, územní odborné pracoviště v Praze, ze dne 30. 8. 2018, č. j. NPÚ-3114/58230/2018, Np^U-311/60376/2018) vysoce přesahuje instalaci takových prvků, jako jsou klimatizační zařízení a přístavba přístřešku, jak tomu je ve věci sp. zn. 9 A 45/2024.
99. V kontextu s vyjádřením jednatele žalobce při ústním jednání výše uvedené vyvolává pochyby o nesvévolném přístupu ministerstva a žalovaného při rozhodování ve věci žádosti žalobce, tedy pochyby o dodržení postupu v souladu se základními zásadami státní správy. Zejména § 2 odst. 2 a 4 správního řádu, dle kterého (2) Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Závěr a náklady řízení

100. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně postupem podle § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. zrušil pro procesní vady a nezákonné posouzení věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude správní orgán respektovat právní názor soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil (odst. 5), tedy, že nemovitou kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek pod

rejstříkovým číslem 40359/1-1397, je *Průčelí domu č. p. 126 s plastikami J. V. Myslbeka – Vítězná 1.*

101. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů v řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání dne 12. 6. a 19. 6 2024) á 3 100 Kč dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátní tarif, dále 4 krát režijní paušál á 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem ve výši 2 856 Kč, tedy celkem 19 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. června 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu